

DZIENNIK ZARZĄDZEŃ I ROZKAZÓW
KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

Warszawa, dnia 13 marca 1964 r. Nr 1

TREŚĆ:

PUBLIKACJE AKTÓW USTAWODAWCZYCH I WYKONAWCZYCH

1

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 lutego 1964 r.

w sprawie obowiązku zakładania urządzeń piorunochronnych.

(Dz. U. Nr 5, poz. 34)

Na podstawie art. 7 i w związku z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wieże, budynki, kominy i maszty wyższe od otaczających je budowli, budynki użytku publicznego oraz inne budynki nieprzemysłowe, do których jednocześnie ma wstęp więcej niż 100 osób, budynki zakładów przemysłowych, a także budynki, w których pożar mógłby wywołać duże straty materialne albo które posiadają dużą wartość kulturalną i naukową, jak budynki zabytkowe, budynki instytutów i zakładów naukowych, budynki gospodarcze i inwentarskie w uspołecznionych gospodarstwach rolnych, hodowlanych i leśnych itp., powinny posiadać urządzenia piorunochronne przewidziane dla tego typu obiektów.

2. Budynki i inne obiekty budowlane z pomieszczeniami zaliczonymi do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego albo w których są przetwarzane lub przechowywane materiały wybuchowe, powinny posiadać urządzenia piorunochronne specjalne, których warunki techniczne określają odrębne przepisy.

3. Na istniejących budynkach i obiektach, określonych w ust. 1 i 2, urządzenia piorunochronne powinny być zakładane w terminach określonych w planach dostosowania obiektów do wymagań

ochrony przeciwpożarowej, a w braku takich planów — w terminach określonych przez organy ochrony przeciwpożarowej.

4. Na budynkach i obiektach określonych w ust. 1 i 2, oddawanych do użytku po dniu wejścia w życie rozporządzenia, urządzenia piorunochronne powinny być zakładane przed oddaniem tych budynków lub obiektów do użytkowania.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się przy średnim lub dużym zagrożeniu piorunowym budynków i obiektów określonych według zasad ustalonych w Polskiej Normie.

§ 2. 1. Parterowe i jednopiętrowe budynki mieszkalne i gospodarcze położone na obszarze gromad powinny posiadać urządzenia piorunochronne typu lekkiego, zwane dalej „piorunochronami lekkimi".

2. Przepis ust. 1 stosuje się do budynków położonych na obszarze gromad w miejscowościach znajdujących się w rejonach zagrożenia piorunowego i zabudowanych budynkami posiadającymi pokrycia lub konstrukcje z materiałów palnych.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do parterowych i jednopiętrowych budynków mieszkalnych i gospodarczych, posiadających pokrycia lub konstrukcje z materiałów palnych, położonych na obszarze miast i osiedli znajdujących się w rejonach zagrożenia piorunowego, jeżeli budynki te położone są w skupionej zabudowie obejmującej więcej niż 15 takich budynków i wchodzą w skład gospodarstw rolnych.

4. Miejscowości, o których mowa w ust. 2 i 3, określają właściwe wojewódzkie komendy straży pożarnych (komendy straży pożarnych miast wyłączonych z województw).

5. Warunki techniczne piorunochronów lekkich określają odrębne przepisy.

§ 3. 1. Terminy zakładania piorunochronów lekkich w poszczególnych gromadach powiatu ustalają prezydia powiatowych rad narodowych na podstawie planu wojewódzkiego. Terminy te powinny być podane do wiadomości mieszkańców gromad w drodze obwieszczeń lub innych zwyczajowo przyjętych form.

2. Terminy zakładania piorunochronów lekkich na budynkach położonych na obszarze miast i osiedli (§ 2 ust. 3) określają właściwe komendy straży pożarnych miast wyłączonych z województw i powiatowe (miejskie) komendy straży pożarnych.

3. Na budynkach wznoszonych po terminach ustalonych w myśl ust. 1 i 2 piorunochrony lekkie należy założyć przed oddaniem tych budynków do użytkowania.

§ 4. 1. Obowiązek założenia urządzeń piorunochronnych na budynkach i obiektach określonych w §§ 1 i 2, jak również obowiązek utrzymania ich w stanie zdatnym do użytku ciąży na właścicielach, użytkownikach lub zarządzających nieruchomością.

2. Koszty założenia urządzeń piorunochronnych, z wyjątkiem kosztów materiałów instalacyjnych dla założenia piorunochronów lekkich, pokrywanych przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń, ponoszą właściciele, użytkownicy lub zarządzający nieruchomością.

3. Jeżeli konieczność założenia urządzeń piorunochronnych na budynku wynika ze szczególnej działalności osoby lub instytucji, które użytkują budynek choćby w części z jakiegokolwiek bądź tytułu (najem, dzierżawa), koszty określone w ust. 2 ponosi ta osoba lub instytucja.

§ 5. 1. Piorunochrony lekkie powinny być zakładane zbiorowo na wszystkich budynkach określonych w § 2 ust. 1, położonych na obszarze danej miejscowości, z wyłączeniem budynków, na których zostaną one założone indywidualnie w terminie określonym w § 6 ust. 2.

2. Zbiorowe zakładanie piorunochronów lekkich organizują prezydia gromadzkich rad narodowych.

§ 6. 1. Właściciele, użytkownicy lub zarządzający nieruchomościami położonymi w miejscowości, w której organizowane jest zbiorowe zakładanie piorunochronów lekkich, obowiązani są uiścić przedpłatę i opłatę za założenie tych piorunochronów w biurze gromadzkiej rady narodowej bezpośrednio lub za pośrednictwem sołtysa.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy właścicieli, użytkowników i zarządzających nieruchomościami, którzy w terminie ustalonym dla uiszczenia przedpłaty założą piorunochrony indywidualnie na koszt własny.

3. Wysokość przedpłat oraz terminy uiszczania przedpłat i opłat za założenie piorunochronów lekkich ustalają prezydia gromadzkich rad narodowych w porozumieniu z wykonawcą piorunochronów.

4. Prezydium gromadziej rady narodowej zarachowuje pobrane należności, o których mowa w ust. 1, na dochody budżetowe.

§ 7. 1. Zbiorowe założenie piorunochronów lekkich na budynkach określonych w § 2 ust. 1 prezydium gromadzkiej rady narodowej zleca przedsiębiorstwu lub zakładowi uprawnionemu do wykonywania prac w tym zakresie.

2. Umowę o zbiorowe założenie piorunochronów lekkich prezydium gromadzkiej rady narodowej zawiera z wykonawcą tych urządzeń po zebraniu 75% przedpłat.

3. Finansowanie prac, o których mowa w ust. 1, następuje z budżetu gromady.

4. Właściciele, użytkownicy lub zarządzający budynkami objętymi zbiorowym zakładaniem piorunochronów lekkich obowiązani są wykopać rowy na uziomy i zakopać je pod nadzorem wykonawcy tych piorunochronów w terminie 2 dni od założenia uziomów.

§ 8. 1. Odbioru zbiorowo wykonanych piorunochronów lekkich dokonuje się komisyjnie. W skład komisji wchodzą przedstawiciele prezydium gromadzkiej rady narodowej i wykonawcy oraz właściciel, użytkownik lub zarządzający nieruchomością. Z odbioru sporządza się protokół.

2. W przypadkach wskazanych w § 6 ust. 2 i § 9 ust. 2 komisja określona w ust. 1 dokonuje sprawdzenia założonych piorunochronów.

§ 9. 1. Jeżeli ilość budynków określonych w § 2 ust. 1, nie zabezpieczonych urządzeniami piorunochronnymi, jest w poszczególnych miejscowościach mniejsza niż 15, prezydia gromadzkich rad narodowych mogą nie organizować w tych miejscowościach zbiorowego zakładania piorunochronów lekkich.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 właściciele, użytkownicy i zarządzający nieruchomościami nie zabezpieczonymi urządzeniami piorunochronnymi obo-

wiązani są założyć piorunochrony na koszt własny w terminach określonych w § 3 ust. 1.

§ 10. 1. Obowiązek dokonywania wymiany zużytej instalacji i konserwacji urządzeń piorunochronnych i piorunochronów lekkich ciąży na właścicielach użytkownikach i zarządzających nieruchomościami.

2. Przy dokonywaniu wymiany zużytej instalacji i konserwacji piorunochronów lekkich założonych na budynkach określonych w § 2 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 3—9.

§ 11. Organy ochrony przeciwpożarowej oraz przeciwpożarowe zespoły kontrolne sprawdzają w czasie okresowych kontroli przeciwpożarowych stan zewnętrzny urządzeń piorunochronnych i piorunochronów lekkich, jak również sposób i ich konserwacji.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 maja 1961 r. w sprawie obowiązku zakładania urządzeń piorunochronnych na budynkach (Dz. U. Nr 29, poz. 142).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Wicha*

2

UCHWAŁA NR 33 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1964 r.

w sprawie nadania organom ochrony przeciwpożarowej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym.

(Monitor Polski Nr 11, poz. 48)

Na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79 i Nr 69, poz. 434 oraz z 1961 r. Nr 7, poz. 46) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Organy ochrony przeciwpożarowej — wojewódzkie (miast wyłączonych z województw) i powiatowe (miejskie miast stanowiących powiaty) komendy straży pożarnych uprawnione są do udziału w rozprawie w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o czyny wymienione w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120).

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia,

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

3

ZARZĄDZENIE NR 105
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 sierpnia 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie nadania niektórym organom administracji państwowej uprawnień do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego.

(Monitor Polski Nr 68, poz. 338)

Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79 i Nr 69, poz. 434 oraz z 1961 r. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 201 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 października 1961 r. w sprawie nadania niektórym organom administracji państwowej uprawnień do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego (Monitor Polski Nr 78, poz. 327) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 dodaje się nowy pkt 9 w brzmieniu:

„9) ochrony przeciwpożarowej — (wojewódzkie miast wyłączonych z województw) i powiatowe (miejskie miast stanowiących powiaty) komendy straży pożarnych oraz organy resortowej służby przeciwpożarowej";

2) w § 2 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Władzą uprawnioną do wydawania imiennych upoważnień organom komend straży pożarnych jest właściwy do spraw wewnętrznych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa). Przełożoną władzę służbową uprawnioną do wydawania upoważnień organom resortowej służby przeciwpożarowej określa właściwy minister".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

4

ZARZĄDZENIE NR 11
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1964 r.

w sprawie urlopów pracowniczych na kształcenie się słuchaczy trzyletniego Zaocznego Studium Pożarniczego.

(Monitor Polski Nr 10, poz. 43)

§ 1. Przepisy zarządzenia nr 85 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 maja 1951 r. w sprawie urlopów pracowniczych na kształcenie się korespondencyjne i zaoczne (Monitor Polski Nr A-50, poz. 667), dotyczące studentów wydziałów (studiów) zaocznych szkół wyższych, stosuje się odpowiednio do pracowników urzędów i instytucji państwowych oraz przedsiębiorstw i instytucji gospodarki uspołecznionej — słuchaczy trzyletniego Zaocznego Studium Pożarniczego przy Szkole Oficerów Pożarnictwa w Warszawie.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

5

INSTRUKCJA Nr 2
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 14 lutego 1964 r.

w sprawie nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego przez oficerów i podoficerów Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnionych w komendach straży pożarnych.

(Dz. Urz. MSW. Nr 2, poz. 6)

1. Zarządzeniem nr 105 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1963 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie nadania niektórym organom administracji państwowej uprawnień do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego (Monitor Polski Nr 68, poz. 338) organy ochrony przeciwpożarowej — wojewódzkie (miast wyłączonych z województw) i powiatowe (miejskie miast stanowiących powiaty) komendy straży pożarnych uprawnione zostały do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego.
2. Nakładanie i ściąganie grzywien w drodze mandatu karnego może być stosowane tylko na podstawie imiennego upoważnienia (zał. Nr 2) wydanego przez kierownika urzędu spraw wewnętrznych prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej i za wykroczenia ustalone przez urząd spraw wewnętrznych w oznaczonej w upoważnieniu wysokości, jeżeli sprawca został schwytany na gorącym uczynku popełnienia wykroczenia lub gdy nie zachodzi wątpliwość co do jego tożsamości.
3. Warunkiem nałożenia i ściągnięcia grzywny w postępowaniu mandatowym jest wyrażenie przez sprawcę zgody na niezwłoczne jej uiszczenie, a w przypadku wystawienia „zawiadomienia o nałożeniu mandatu karnego" (mandatu kredytowego) — zgody na uiszczenie grzywny w terminie 3 dni (zał. Nr 4).
4. Mandat staje się prawomocny z chwilą bezzwłocznego uiszczenia grzywny. Osoba wymierzająca grzywnę w postępowaniu mandatowym obowiązana jest wydać sprawcy wykroczenia mandat(y) opiewający(e) na sumę odpowiadającą wartości wymierzonej grzywny np. w przypadku wymierzenia mandatu 100 zł winna ukaranemu wręczyć 5 mandatów 20 złotowych, przy czym na grzbiecie pierwszego kontrolnego odcinka należy wpisać sumę ogólnej wartości wymierzonej grzywny. Na każdym mandacie karnym należy zaznaczyć rodzaj wykroczenia, za które zostaje wymierzona kara, a na grzbiecie mandatu — cyfrę odpowiadającą rodzajowi wykroczenia. Imię i nazwisko karanego należy wpisać na blankiecie mandatu karnego, gdy życzy sobie tego osoba uiszczająca grzywnę. Mandat karny podpisany przez osobę upoważnioną do wymierzania grzywien należy wręczyć ukaranemu. Mandaty karne z podpisem osoby wymierzającej grzywnę oraz datą wystawienia służą ukaranemu jako pokwitowanie uiszczenia grzywny.
5. Na żądanie osoby karanej należy okazać upoważnienie do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego.

6. Do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego w wysokości od 5 do 100 zł można upoważnić oficerów Korpusu Technicznego Pożarnictwa, którzy posiadają co najmniej jednoroczny staż pracy na stanowiskach oficerskich KTP oraz podoficerów KTP, którzy posiadają co najmniej trzyletni staż pracy na stanowiskach podoficerskich KTP.

7. Wydanie upoważnienia do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego następuje na wniosek wojewódzkiego (miejskiego w miastach wyłączonych z województw) komendanta straży pożarnych. Pisemne upoważnienie do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego jest równoznaczne z udzieleniem upoważnienia do pobierania bloczków mandatów karnych.

   Upoważnienie do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego, powinno być niezwłocznie cofnięte w przypadku stwierdzenia, iż osoba upoważniona przekracza nadane jej w tym zakresie uprawnienia, niesystematycznie rozlicza się z kwot uzyskanych z mandatów karnych, dopuściła się nadużyć polegających na wykorzystaniu tych kwot na swój prywatny użytek, a także z innych ważnych powodów.

8. W postępowaniu mandatowym dozwolone jest nakładanie grzywien w wysokości 5, 10, 20, 30, 50, 70 i 100 złotych.

   Niedopuszczalne jest nakładanie grzywien w innych wysokościach lub przewyższających górną granicę sankcji karnej przewidzianej w przepisach prawa karno-administracyjnego albo za wykroczenia nie objęte wykazem wykroczeń przeciwpożarowych (zał. Nr 1).

   Nie można nakładać grzywny w drodze mandatu karnego, jeżeli w myśl przepisów prawa należy orzec przepadek przedmiotów, odszkodowanie lub nawiązkę.

   Nie należy również karać mandatami karnymi sprawców wykroczeń, którzy nie ukończyli lat 17.

9. Blankiet mandatu karnego (zał. Nr 3) powinien być zaopatrzony w pieczęć okrągłą prezydium właściwej rady narodowej, a także posiadać numerację określającą numer bloczka i kolejny numer blankietu. Na odwrotnej stronie mandatu należy umieścić pieczęć komendy straży pożarnych.

10. Wysokość grzywny jaką osoba upoważniona do nakładania mandatu karnego ma zamiar wymierzyć w drodze mandatu karnego pozostawia się indywidualnej ocenie upoważnionego, który obowiązany jest przy podejmowaniu decyzji uwzględniać przede wszystkim charakter wykroczenia, społeczną szkodliwość czynu, okoliczności w jakich wykroczenie zostało popełnione, zachowanie się sprawcy, jego warunki społeczne, osobiste i materialne oraz bieżące wskazówki i polecenia przełożonego służbowego odnośnie polityki karno-administracyjnej w stosunku do poszczególnych wykroczeń.

11. Przed nałożeniem mandatu karnego należy pouczyć sprawcę wykroczenia o przysługującym mu prawie odmowy uiszczenia grzywny i skutkach prawnych wynikających z faktu odmowy zapłacenia mandatu.

12. Jeżeli sprawca wykroczenia odmawia uiszczenia mandatu karnego należy ustalić jego personalia niezbędne do sporządzenia wniosku o ukaranie do kolegium karno-administracyjnego. We wniosku należy zaznaczyć o odmowie uiszczenia grzywny przez sprawcę wykroczenia, podając wysokość mandatu karnego jaki zamierzano wyegzekwować.

13. Sprawcę wykroczenia, który wyraził zgodę na zapłacenie grzywny, lecz nie posiadając przy sobie pieniędzy nie jest w stanie jej uiścić należy poinformować o możliwości dokonania wpłaty grzywny w komendzie straży pożarnych w ciągu 3 dni. Jeżeli sprawca wykroczenia wyrazi zgodę na zapłatę grzywny, należy wypełnić w dwóch egzemplarzach (przez kalkę) druk „zawiadomienie o nałożeniu mandatu karnego" (zał. Nr 4) i wręczyć ukaranemu kopię, z którą powinien on stawić się w komendzie straży pożarnych. Powyższą formę postępowania należy stosować również w tych przypadkach, gdy osoba upoważniona do nakładania mandatu karnego ujawniając fakt popełnienia wykroczenia nie zastaje na miejscu wykroczenia jego sprawcy, co do którego osoby nie ma wątpliwości i można ją ustalić. Wykorzystywać tę formę postępowania należy w szczególności w przypadkach nie zastania osoby podlegającej ukaraniu w domu np. w nieprzepisowej odległości od budynków ustawiono stóg, a w domu nie zastano właściciela nieruchomości.
    Druk „zawiadomienie o nałożeniu mandatu karnego" należy po wypełnieniu doręczyć do rąk dorosłego domownika, sąsiada, dozorcy domu, gdy osoby te podjęły się doręczenia „zawiadomienia" lub umieszcza się je na drzwiach mieszkania adresata.

14. Osoba wydająca „zawiadomienie o nałożeniu mandatu karnego" obowiązana jest sprawdzić w komendzie straży pożarnych, czy grzywna została faktycznie uiszczona, a w przypadku braku potwierdzenia jej wpłaty w ciągu 3 dni, należy sporządzić wniosek do kolegium karno-administracyjnego podając w nim, iż sprawca wykroczenia, grzywny w oznaczonym terminie nie uiścił. Do wniosku o ukaranie załącza się zawiadomienie o nałożeniu mandatu karnego.

15. Wyznaczony pracownik komendy straży pożarnych winien odebrać od zgłaszającego się „zawiadomienie o nałożeniu mandatu karnego" i po przyjęciu grzywny wystawić mandat karny w wysokości podanej w „zawiadomieniu". Fakt przyjęcia grzywny odnotowuje się w ewidencji pobranych mandatów.

16. Pracownicy komend straży pożarnych zaopatrują się w bloczki mandatowe i dokonują rozliczeń z pobranych bloczków w wydziałach budżetowo-gospodarczych prezydiów rad narodowych na za-

sadach stosowanych do innych organów tych prezydiów uprawnionych do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego.

17. Wykaz wykroczeń, za które oficerowie i podoficerowie KTP upoważnieni są do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego oraz wzory druków stanowią załączniki do instrukcji.

Minister
Spraw Wewnętrznych:
wz. Z. Sznek
Podsekretarz Stanu

Zał. Nr 1

Wykroczenia, za które oficerowie i podoficerowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa upoważnieni są do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego.

1. Wykroczenia przeciwko przepisom o zapobieganiu pożarom w budynkach oraz na budowach.

1) nie utrzymywanie przez właścicieli, użytkowników i zarządzających nieruchomościami w należytym stanie sprzętu pożarniczego, urządzeń wodnych oraz swobodnego dostępu do nich i budynków;
2) przechowywanie i gromadzenie na strychach oraz w innych nie przeznaczonych do zamieszkiwania częściach budynków mieszkalnych posiadających nieogniotrwałą podłogę lub strop i konstrukcję dachową jakichkolwiek przedmiotów i materiałów łatwopalnych;
3) gromadzenie w korytarzach piwnicznych oraz na klatkach schodowych jakichkolwiek przedmiotów w sposób utrudniający przejście;
4) gromadzenie pod zewnętrznymi ścianami budynków materiałów łatwopalnych;
5) wysypywanie popiołu lub żarzących się węgli w odległości mniejszej niż 30 m od budynków drewnianych;
6) palenie ognisk, spalanie śmieci i odpadków w obrębie budynków drewnianych lub w pobliżu materiałów łatwopalnych;
7) pozostawianie w zakładach pracy czyściwa do maszyn oraz natłuszczonych szmat bez zabezpieczenia ich w szczelnie zamykanych naczyniach blaszanych;
8) gromadzenie w tartakach, stolarniach i innych zakładach obróbki drewna wiórów i trocin ponad produkcję dzienną;
9) palenie tytoniu oraz używanie ognia odkrytego na strychach i w piwnicach oraz w tych zabudowaniach gospodarskich, w których istnieje możliwość spowodowania pożaru od otwartego ognia, jak również w zakładach pracy w miejscach ustalonych przez kierownictwo zakładu;
10) rzucanie nie zgaszonych niedopałków papierosów i zapałek do koszów na odpadki;
11) rozgrzewanie smoły i asfaltu w kotłach nie zaopatrzonych w pokrywę oraz łopatę bez uprzedniego przygotowania piasku do gaszenia i w odległości mniejszej niż 10 m od budynków ogniotrwałych, a 30 m od budynków drewnianych;
12) pozostawianie dzieci w okolicznościach umożliwiających im wzniecenie pożaru;
13) zawieszanie przewodów elektrycznych bezpośrednio na hakach lub gwoździach, owijanie żarówek papierem lub tkaniną oraz dokonywanie napraw i przeróbek instalacji i urządzeń elektrycznych przez osoby nie posiadające do tego właściwych uprawnień oraz naprawianie korków (bezpieczników) i stopek.
14) nie zaopatrzenie budynków przez właścicieli i użytkowników w odpowiedni sprzęt ułatwiający zwalczanie pożarów.

Podstawa prawna: art. 29 i 35 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) w związku z rozporządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 28 sierpnia 1951 r. w sprawie zapobiegania powstawaniu i rozszerzaniu się pożarów w budynkach oraz na budowach (Dz. U. Nr 49, poz. 360).

2. Wykroczenia przeciwko przepisom o zapobieganiu pożarom w okresie żniw i omłotów.

1) nie zachowanie przepisowych odległości od zabudowań, lasów, dróg publicznych, torów kolejowych, urządzeń i przewodów linii elektrycznych wysokiego napięcia oraz między stertami przy ustawianiu stert, stogów, brogów i innych podobnych obiektów, nieoboranie w promieniu 5 m stert, stogów i brogów postawionych na ścierniskach;
2) brak w czasie omłotów przy stertach, stogach i brogach beczki z wodą o pojemności 200 l. wiadra, tłumicy i bosaka na każdą stertę, stóg i bróg;
3) nie zachowanie bezpieczeństwa przeciwpożarowego przy ustawianiu i używaniu traktora bądź lokomobili do omłotów przy stogu, brogu, budynku lub stercie;
4) ustawienie silnika elektrycznego okapturzonego w odległości mniejszej niż 2 m a nieokapturzonego mniejszej niż 5 m od stogów, stert, brogów i budynków krytych nieogniotrwale;
5) garażowanie samochodów i traktorów w stodołach, przy stertach, stogach i brogach;
6) rozpalanie ogniska w odległości mniejszej niż 100 m. od stert, stogów i brogów.

Podstawa prawna: art. 29 i 35 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) w związku z zarządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 21 marca 1952 r. o warunkach składowania niektórych artykułów produkcji rolnej i ochronie przeciwpożarowej przy omło-

tach (Dz. U. Nr 34, poz. 244 zm.: z 1957 r. Nr 41, poz. 183).

3. **Wykroczenia przeciwko przepisom o zapobieganiu pożarom lasów, łąk, torfowisk i wrzosowisk:**

1) porzucanie na terenie lasów, wrzosowisk, suchych łąk i torfowisk oraz w odległości do 100 m od nich nie ugaszonych zapałek i niedopałków papierosów;
2) rozniecanie na terenach wymienionych w pkt. 1 ognisk, pozostawianie lub przenoszenie palących się lub tlących przedmiotów, korzystanie z płomienia otwartego, jak również spalanie pokrywy gleby i pozostałości roślinnych;
3) przejazd przez wymienione w pkt. 1 tereny ciągnikiem bez zabezpieczenia rur wydechowych iskrochronami;
4) gromadzenie materiałów łatwopalnych w sąsiedztwie torów kolejowych w odległości do 50 m od pasa ochronnego przeciwpożarowego lub od dróg publicznych.

Podstawa prawna: art. 29 i 35 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) w związku z rozporządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 14 lipca 1951 r. w sprawie zapobiegania powstawaniu i rozszerzaniu się pożarów lasów, łąk, torfowisk i wrzosowisk (Dz. U. Nr 40, poz. 303).

Zał. Nr 2

Pieczęć
Prezydium W.R.N.
Urząd Spraw Wewnętrznych
L. dz. ....

wzór

.................................., dnia .... 19...... r.

UPOWAŻNIENIE

Na podstawie § 2 ust. 4 zarządzenia nr 201 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 października 1961 r. w sprawie nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego (Monitor Polski Nr 78, poz. 327 i z 1963 r. Nr 68 poz. 338) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w .... Prezydium Rady Narodowej */m. .... Urząd Spraw Wewnętrznych upoważnia ....

....
(stopień, imię i nazwisko)

....

do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego do wysokości .... zł. za czyny określone w załączniku do niniejszego upoważnienia.

Upoważnienie ważne jest na terenie ....
(nazwa miasta, powiatu lub wojew.)

....

do dnia .... 19........ r.

Pieczęć okrągła
prezydium wrn.

*) niepotrzebne skreślić.

....
(podpis kierownika urzędu spraw wewnętrznych)

Załącznik Nr 4

pieczęć
komendy straży pożarnych

ZAWIADOMIENIE

o nałożeniu mandatu karnego

Zawiadamiam, że Obywatel został ukarany mandatem karnym w wysokości .... zł. za wykroczenie ....
(podać kategorię wykroczenia wyszczególnioną na grzbiecie bloczka mandatowego oraz

....
określić rodzaj wykroczenia).

W celu uiszczenia grzywny nałożonej mandatem karnym należy zgłosić się w ciągu 3 dni do

....
(podać nazwę i adres komendy straży)

gdzie, po okazaniu niniejszego zawiadomienia wystawiony zostanie mandat karny.

Nieuiszczenie grzywny nałożonej mandatem karnym w określonym wyżej terminie spowoduje sporządzenie wniosku o ukaranie do Kolegium Karno Administracyjnego przy Prezydium .... Rady Narodowej w ....

Dane charakteryzujące tożsamość sprawcy wykroczenia

....
....
....
....

....
(podpis)

Załącznik Nr 3

Prezydium RADY NARODOWEJ
w ....

MANDAT KARNY Nr ....
Nr bloczka

Nr bloczka

zł 5

....

Nr mandatu

(strona 1)

Na podstawie art. 28 ustawy z dnia 15.XII.1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) nałożono i ściągnięto grzywnę w wysokości

zł 5 (pięć)

za wykroczenie wyszczególnine na odwrocie mandatu od

ob. ....
(wymienić imię i nazwisko tylko na życzenie ukaranego)

pieczęć
Prez. Rady Narodowej

Dnia .... 19........ r.

....
(podpis nakładającego mandat)

1. Wykroczenie p-ko przepisom sanit. porządkowym.
2. Wykroczenie p-ko przepisom o ochronie przyrody.
3. Wykroczenie p-ko przepisom o handlu.
4. Wykroczenie p-ko przepisom o ochronie zwierząt.
5. Wykroczenie p-ko przepisom o ruchu na drogach publicznych.
6. Wykroczenie p-ko przepisom porządkowym na kolejach.
7. Wykroczenie p-ko przepisom porządkowym na wodach.
8. Wykroczenie p-ko przepisom ....
....
....
9. ....
....
....

za punkt
1, 2, 3, 4.
5—a kierowca
b-rowerzysta
c-woźnica
d-pieszy
6,7,8,9.

(strona 2)

6

ZARZĄDZENIE NR 2/64

KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 13 marca 1964 r.

wprowadzające instrukcję w sprawie udziału organów ochrony przeciwpożarowej w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżyciela publicznego.

§ 1. Na podstawie § 2, ust. 2, pkt. 12 zarządzenia nr 96 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 czerwca 1961 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW Nr 7, poz. 23) wprowadzam do użytku służbowego „Instrukcję w sprawie udziału organów ochrony przeciwpożarowej w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżyciela publicznego" stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny: *R. Darczewski*

Załącznik do zarządzenia Nr 2/64 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 13 marca 1963 r.

INSTRUKCJA

w sprawie udziału organów ochrony przeciwpożarowej w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżyciela publicznego.

Uchwałę Nr 33 Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1963 r. (Monitor Polski Nr 11, poz. 48) organom ochrony przeciwpożarowej — wojewódzkim (miast wyłączonych z województw) i powiatowym (miejskim miast stanowiących powiaty) komendatom straży pożarnych nadano uprawnienia do udziału w rozprawie w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o czyny wymienione w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120).

Dla zapewnienia należytego wykonania przez organy ochrony przeciwpożarowej uprawnień oskarżyciela publicznego należy stosować zasady i tryb postępowania ustalone w niniejszej instrukcji.

1. Upoważnienia do udziału w rozprawach w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżycieli publicznych wydają wojewódzcy (miast wyłączonych z województw) komnedanci straży pożarnych. Upoważnienia te mogą być wydawane oficerom Korpusu Technicznego Pożarnictwa, którzy posiadają co najmniej jednoroczny staż pracy na stanowiskach oficerskich lub podoficerom KTP, którzy posiadają co najmniej trzyletni staż pracy na stanowiskach podoficerskich KTP. Wzór upoważnienia stanowi załącznik do niniejszej instrukcji.

2. Oskarżyciele publiczni powinni brać udział w rozprawach karno-administracyjnych w sprawach o poważniejsze wykroczenia przeciwko przepisom o ochronie przeciwpożarowej.

3. W celu zapewnienia udziału osakrżyciela publicznego w rozprawie karno-administracyjnej należy we wniosku o ukaranie wskazać osobę wyznaczoną do udziału w niej w charakterze oskarżyciela publicznego.

Niezależnie od tego komendy straży pożarnych powinny uzgadniać z przewodniczącymi kolegiów karno-administracyjnych terminy rozpraw w sprawach o wykroczenia pożarowe w celu grupowania tych spraw na odrębne posiedzenia.

4. Oficer lub podoficer Korpusu Technicznego Pożarnictwa, który ma wystąpić na rozprawie w charakterze oskarżyciela publicznego powinien dokładnie zapoznać się z treścią wniosku o ukaranie, naruszonym przepisem i podstawą prawną ukaraniu a ponadto — w miarę możliwości — dążyć do zebrania bliższych informacji w sprawie, która ma być przez kolegium rozpatrzona.

5. Udział oskarżyciela publicznego w rozprawie karno-administracyjnej polega na:

a) zabieraniu głosu i wypowiadaniu się co do wszystkich kwestii podlegających rozstrzygnięciu przed kolegium,

b) stawianiu wniosków co do dalszego biegu postępowania, a przede wszystkim co do zakresu przeprowadzanych na rozprawie dowodów (przesłuchania, odczytywania protokółu zeznań oraz innych danych z akt sprawy),

c) składaniu nowych dokumentów oraz stawianiu wniosków co do przeprowadzania nowych dowodów (zgłaszanie świadków), jeżeli taka potrzeba wyniknie na rozprawie,

d) zadawaniu pytań przesłuchiwanym obwinionym i świadkom — po pytaniach stawianych przez przewodniczącego i członków składu orzekającego w celu wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wykrycia prawdy,

e) zabraniu końcowego głosu — po zakończeniu postępowania dowodowego — celem podtrzymania oskarżenia, bądź złożenia innego oświadczenia, a w szczególności postawienia wniosku o odroczenie rozprawy np. celem wezwania nowych świadków albo uzupełnienia materiału przez zebranie innych dowodów.

6. Popieranie oskarżenia na rozprawie powinno zmierzać do przekonania składu orzekającego o tym, że obwiniony istotnie dopuścił się zarzuconego mu czynu i że za czyn ten powinien ponieść odpowiedzialność.

7. Oskarżyciel żąda wymierzenia kary odpowiedniej ze względu na stopień zawinienia sprawcy oraz szkodliwość społeczną czynu. Oskarżyciel publiczny ma prawo zgłosić propozycję co do wysokości kary.

8. Gdy w wyniku rozprawy okaże się, że szkodliwość społeczna zarzuconego czynu jest znikoma oskarżyciel może postawić wniosek o wymierzenie obwinonemu kary nagany.

9. Jeżeli oskarżyciel publiczny w toku przeprowadzanej rozprawy zorientuje się, że oskarżenie nie jest uzasadnione, powinien oświadczyć, że nie popiera wniosku o ukaranie.

10. Od orzeczenia kolegium I instancji oskarżycielowi publicznemu służy w terminie tygodniowym prawo odwołania do kolegium karno-administracyjnego II instancji (wojewódzkiego).

11. Oskarżycielowi publicznemu służy również prawo wystąpienia z wnioskiem do prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej o uchylenie prawomocnego orzeczenia w trybie nadzoru. Z wnioskiem o uchylenie prawomocnego orzeczenia w trybie nadzoru, należy występować wówczas, gdy wydane orzeczenie jest pozbawione podstawy prawnej lub oczywiście niesłuszne. Należy mieć przy tym na uwadze, że uchylenie prawomocnego orzeczenia na niekorzyść uniewinnonego lub ukaranego, nie może nastąpić po upływie trzech miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

....
(pieczęć podłużna)

Nr ....

Załącznik do instrukcji w sprawie udziału organów ochrony przeciwpożarowej w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżyciela publicznego.

.... dnia .... 19....... r.

UPOWAŻNIENIE

W związku z postanowieniem § 1 uchwały Nr 33 Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1964 r. w sprawie nadania organom ochrony przeciwpożarowej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym (Monitor Polski Nr 11, poz. 48) .... Komenda Straży Pożarnych w .... upoważnia ....
(stopień służbowy, imię i nazwisko)
do udziału w rozprawach w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o czyny wymienione w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120).

Upoważnienie ważne jest do dnia ....

....
(podpis z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego)

W.Z.G. Zam. 324 z dnia 14.III.64. Z-23.